



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4364/2022
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5035/21 од 17.12.2021. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5035/21 од 17.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5035/21 од 17.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 722/20 од 15.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужилји на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године до августа 2019. године исплати појединачно опредељене новчане износе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да у име и за рачун тужиље уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године. Ставом трећим изреке одбијен је предлог тужиље за ослобађање од плаћања судских такси. Ставом четвртим изреке обавезана је тужилжа да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 11.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5035/21 од 17.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према оцени Врховног суда нема услова да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између плате коју је тужена у угуженом периоду исплаћивала тужили у складу са правноснажним и коначним решењем од 29.04.2008. године и плате коју би тужила остварила применом одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама. Побийана одлука заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права које се односе на запослене који су преузети из привремених институција Косова и Метохије, а којима је зарада исплаћивана на основу коначног и правноснажног решења тужене и у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са са истим чињеничним стањем и правним основом као у овом предмету.

Из тог разлога је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке применом одредбе члана 404 Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужила је поднела тужбу 23.08.2019. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 993.932,33 динара.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде којим је одбијен тужбени захтев тужиље ради накнаде штете, као главног захтева (захтев ради уплате разлике доприноса не чини главни захтев), не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиље није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић